

Bilag 2.

HANDELSMINISTERIET

Den 12. november 1970.

Under et samråd med det ærede udvalg den 10. november 1970 kommenterede jeg på udvalgets opfordring de af hr. Sigsgaard under 2. behandling af lovforslaget fremsatte udtalelser og skal efter anmodning her gengive mine kommentarer i skriftlig form:

Det er ikke rigtigt, når hr. Sigsgaard udtaler, at det er erhvervsfondens opgave bl. a. at støtte private danske investeringer i u-lande. Investeringsgarantier ydes med hjemmel i u-landsloven og er erhvervsfondens og eksportkreditrådet uvedkommende. Administrationen varetages af udenrigsministeriet.

Eksportkreditrådets opgave er at fremme eksporten ved ydelse af garantier og kautioner til danske eksportører. Loven har således ikke noget u-landssigte, men administreres ud fra risiko- og soliditetssynspunkter. Det er da helt naturligt, at den sagskundskab, som findes i erhvervsorganisationerne og i bankerne inddrages i administrationen.

Det er heller ikke rigtigt, at erhvervsfondens er med i Mekongprojektet i Sydøstasien.

Derimod har eksportkreditrådet i 1965 påtaget sig garantier og kautioner i forbindelse med bygning af en malmudskibningshavn i Angola. Kontrakten blev indgået i hård konkurrence med andre udenlandske tilbudsgivere.

Hr. Sigsgaard har nævnt eksportstipendiatorordningen, specielt i relation til Den Sydafrikanske Republik. Eksportstipendiatorordningens formål er ligesom eksportkreditordningens at fremme dansk eksport i konkurrence med andre lande, og der ydes ikke gennem eksportstipendiatorordningen nogen støtte til det land, hvori stipendiaten virker.

Når eksportkreditrådet giver garantier på Den Sydafrikanske Republik og Angola, er det ud fra den betragtning, at alle andre industrilande eksporterer til disse lande og, så vidt mig bekendt, også giver garantier i

forbindelse med sådan eksport. Det ville derfor være at diskriminere over for de danske eksporterhverv, hvis rådet nægtede garantigivning.

I modsætning hertil gives ingen eksporttilladelser på Rhodesia eller garantier på Namibia i overensstemmelse med de af FNs sikkerhedsråd vedtagne resolutioner.

Herudover gjorde jeg udvalget bekendt med en udtalelse, jeg i sagens anledning havde indhentet fra udenrigsministeriet, og som jeg her skal gengive:

1. Den af hr. Sigsgaard nævnte FN-generalforsamlingsresolution om Apartheid (sp. 874 f. n.) blev vedtaget 21.11.1969. De nordiske lande, altså også Danmark, afstod fra at stemme. Den danske holdning blev begrundet i form af en stemmeforklaring. Ved denne henviste den danske delegerede til, at det er Danmarks faste standpunkt, at kun Sikkerhedsrådet er beføjet til at træffe beslutning om økonomiske sanktioner mod stater.

I denne forbindelse kan i øvrigt oplyses, at Danmark overholder Sikkerhedsrådets resolution om handelsmæssig og økonomisk boykot af Sydrhodesia, og at vi ligeledes overholder en nylig vedtagen sikkerhedsrådsresolution om ikke at yde statslån, kreditgarantier eller andre former for finansiel støtte, som kan lette handelen med Namibia (Sydvestafrika).

2. Der er ikke i henhold til lov om teknisk samarbejde med udviklingslandene udstedt *investeringsgarantier eller kreditgarantier* på portugisiske besiddelser i Afrika og ej heller på Sydafrika, allerede af den grund, at disse områder ikke omfattes af nævnte lov.

3. Ifølge de for udenrigsministeriet foreliggende oplysninger er der ikke ydet disse områder *lån gennem regionale udviklingsbanker* (den afrikanske udviklingsbank), og det kan også med sikkerhed siges, at der, så